

РЕШЕНИЕ

№ 39352

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7454** по описа за **2026** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Н. Е. Ж. от [населено място] срещу Решение №1476/27.04.2026г. по НАХ дело №1652/2026г. на СРС, 111-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №25-4332-025856/09.10.2025г. на Началник сектор в СДВР , отдел „Пътна полиция“, с което на касатора е наложено наказание глоба в размер 150.00 лева/76,69 евро за административно нарушение по чл.119, ал.1от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на Р. на СРС и потвърденото НП, тъй като счита, че са налице противоречиви свидетелски показания на служителите на Пътна полиция, а предвид липсата на видеозаписи на личните камери на полицаите нарушението е недоказано.

В съдебно заседание, касаторът се явява лично и поддържа жалбата. Счита, че са налице противоречия в показанията на свидетелите, но това не е отчетено от съда.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител. Депозира писмени бележки чрез процесуален представител, в които оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на разноски.

Прокурор от СГП дава заключение за правилност и законосъобразност на първоинстанционното решение.

Административен съд - София-град, XXVII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218

АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните аргументи::

СРС, в оспореното решение, е извел следното относно фактическата и правна обстановка при установяване на нарушението:

Предмет на производството е било наказателно постановление № 25 – 4332 – 025856 издадено на 09.10.2025г. от Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна Полиция“ СДВР, с което на жалбоподателя е наложено наказание глоба в размер 150.00 лева/76,69 евро за извършено административно нарушение по чл.119, ал.1 от ЗДвП.

От фактическа страна е изведено следното: На 25.09.2025г., около 12:54ч. в [населено място], жалбоподателят Н. Ж. управлявал лек автомобил марка Форд Транзит Конект с регистрационен номер СВ 99 36 КЕ, собственост на „МОТО – П. ЛИЗИНГ“ ЕООД, с Булстат:[ЕИК], по бул. „В. Л.“, от бул. „Я. С.“ към бул.„А. Д.“ и на пешеходна пътека тип „зебра“, намираща се на паметника „В. Л.“, водачът на МПС – то не пропуснал стъпилата на пешеходната пътека от дясната му страна пешеходка. Това негово поведение било възприето от намиращите се на място полицейски служители мл. автоконтрольор в отдел „Пътна Полиция“ към СДВР Т. А. и Г. М., които го спрели и му съставили АУАН. Актът бил предявен на жалбоподателя като същият отказал да го подпише. Въз основа на съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка първоинстанционният съд е възприел като безспорно установена и доказана въз основа на показанията на свидетелите и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Позовал се на разпита на свидетелите Т. А. и Г. М. и на обстоятелството, че и двамата са били непосредствени очевидци на поведението на жалбоподателя. Пред съда двамата уточняват, че водачът на управляваното МПС действително е бил спрял, за да пропусне пешеходец, но не е сторил това спрямо друг такъв, който бил стъпил на пешеходната пътека. Съдът е кредитирал показанията на разпитаните свидетели като еднопосочни, логични и безпротиворечиви. Приел е, че същите потвърждават фактическата обстановка, изложена в АУАН и обжалваното НП и намират опора в приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. От друга страна и под страх от наказателна отговорност за лъжесвидетелстване съдът не би могъл да изключи изложените твърдения от разпитаните лица, доколкото и от изисканите справки от Столична община и Дирекция „Вътрешна сигурност“ към МВР не се доказва наличието на съхранени видеозаписи от камери, обслужващи пътния участък, по който се е движел и такива от т.нар. „бодикамери“, сложени на полицейските служители.

Приел жалбата за неоснователна, поради следното:

Намерил е, че както АУАН, така и издаденото НП са били издадено в съответствие на разпоредбите на ЗАНН и в предвидените в чл.34 давностни срокове. При възприетата от съда фактическа обстановка и съвкупен анализ на събраните доказателства е приел, че Н. Е. Ж. е извършил административно нарушение по чл.119, ал.1 от ЗДвП. Обективният състав на нарушението се изразява в бездействие – при налично задължение на водача на МПС да намали скоростта или спре, същият не сторва това, въпреки че на пешеходната пътека е имало стъпил и преминаващ пешеходец. В случая жалбоподателят не е пропуснал стъпило на пешеходната пътека лице, с което е изпълнил състава на нарушението, доколкото не е осигурил предимство на същия. От субективна страна нарушението е извършено виновно и при форма на вина умисъл, тъй като деецът е възприел поведението на пешеходците и не е осигурил предимство на единия от тях. Нарушението е коректно описано както в АУАН, така и в НП. Следва изрично да се изясни, че в правилата по ЗАНН и по ЗДвП липсва задължение актосъставителят да описва всички свидетели

на ситуацията, респ. липсва задължение за описание на лицата, имащи качеството "пешеходци". П отношение на наказанието действащата правна норма към момента на деянието по чл.183, ал.5, т.2 от ЗДвП е предвиждала за извършеното нарушение на водач, който не осигурява предимство, когато преминава през пешеходна пътека, глоба в размер 150.00 лева. Тъй като вида и размера на наказанието са строго регламентирани и същото не подлежи на последваща редукция. При извършена служебна проверка по законосъобразността на наказателното постановление не бяха констатирани допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи неговата отмяна на процесуално основание.

Поради гореизложеното, съдът приел наказателното постановление за законосъобразно и като такова го потвърдил изцяло.

Настоящият състав на съда намира решението за валидно, допустимо и правилно.

В същото са изяснени релевантните за спора факти подробно и обстойно, обсъдени са представените доказателства поотделно и в цялост. По мнение на настоящия съд, са изведени съответни изводи относно установената фактическа обстановка, която съответства напълно и на АУАН, който доказателствена стойност относно констатираните в него факти до опровергаването им, каквото не е реализирано в производството пред СРС. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия решаващ състав като на основание чл.221, ал.2, изр. второ от АПК препраща към изводите на първоинстанционния съд.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. При постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, съдът е изследвал фактическата обстановка и въз основа на събраните доказателства е формирал вътрешното си убеждение. Обжалваното съдебно решение не страда от пороци, представляващи касационни основания за отмяната му, поради което следва да бъде оставено в сила. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав изцяло споделя.

Процесния АУАН съдържа необходимите законови реквизити, визирани в разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН, редовно съставен, и съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното. В производството пред СРС не се опровергва тази презумптивна доказателствена сила, поради което няма основание да бъде възприето от настоящия състав липсата на извършено нарушение от страна на касатора.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС.

Извършването на нарушението е несъмнено и безпротиворечиво установено, правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на касатора и при липсата на допуснати

съществени нарушения на процесуалните правила или на материалния закон, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, касационната жалба се явява неоснователна, а решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода от спора, в полза на ответника по касация следва да бъде присъдено претендираното юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 63д ал. 1 и ал. 4 от ЗАНН, Н. Е. Ж. следва да бъде осъден да заплати в полза на СДВР сумата в размер на 70 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, при отчитане на фактическата и правна сложност на спора.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, XXVII-ми касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1476/27.04.2026г. по НАХ дело №1652/2026г. на СРС, 111-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №25-4332-025856/09.10.2025г. на Началник сектор в СДВР , отдел „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА Н. Е. Ж. следва да бъде осъден да заплати в полза на СДВР сумата в размер на 70 / седемдесет/ евро.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ